

една цистерна въ неговата кжща, комуто се задължилъ да заплати само за труда 22 златни скуди. Презъ сжщата година е отбелязанъ въ нотариалнитѣ книги въ Дубровникъ единъ договоръ за наемъ, сключенъ отъ видинския търговецъ Николо ди Флорио. Той отдалъ подъ наемъ собствената си кжща въ Дубровникъ на улица Желѣзна, надъ „прѣки пжтъ“. Самъ търговеца не се явилъ предъ нотариата, а изпратилъ свой пълномощникъ¹⁾.

Презъ следующата 1566 г. споменатиятъ по-горе видински търговецъ Михаилъ ди Джиовани се задължилъ, заедно съ Гиоргио ди Николо, сжщо видински търговецъ, да заплатятъ солидарно на Христофоръ Алегрети 246 златни дукати и 22 grosети въ срокъ отъ 17 месеца съ лихва 10%²⁾. Очевидно е, че това задължително произхожда отъ доставки на стоки на кредитъ отъ Дубровникъ, гдето предъ нотариата било заверено самото дебитно салдо на дубровнишкитѣ търговци отъ българскитѣ земи къмъ тѣхнитѣ сънародници въ Дубровникъ.

Търговскитѣ връзки между Видинъ и Дубровникъ сж документирани и къмъ края на 16 в. Запазена е една декларация отъ 1596 г. съ която пълномощника на Михаилъ ди Лука, видински търговецъ заявява, че е платилъ чрезъ волски кожи задълженията, които ималъ къмъ 8 души негови кредитори³⁾. Тѣзи сведения хвърлятъ известна свѣтлина върху характера на търговията на дубровчанитѣ отъ Видинъ. Тѣ, както и всички дубровчани отъ другитѣ български градове, сж изнасяли кожи. Че кожитѣ били главния експортенъ артикулъ на видинскитѣ търговци, се потвърждава отъ сведенията, които черпимъ отъ книгата на Рести. На 27 августъ 1594 г. той доставилъ отъ Видинъ за смѣтка на Андрея Рести значително количество кожи, които изпратилъ за Дубровникъ⁴⁾.

Две години по-късно, презъ 1596 г. зачестяватъ отново сведенията за гр. Видинъ. Наследницитѣ на нѣкой си Иванъ Степановичъ, починалъ въ този градъ, получили отъ неговия съдружникъ Петъръ Драгичевичъ припадаещия имъ се дѣлъ отъ съдружническия капиталъ отъ 400 дуката⁵⁾. Това показва, че и видинскитѣ дубровчани успѣли по сжщия начинъ да организиратъ своята търговия въ България: едни отъ съдружницитѣ търгували въ българскитѣ земи, а други — въ Дубровникъ.

Отъ началото на 17 в. сж запазени твърде малко сведения за дубровчанитѣ въ Видинъ. Мжчно би се допустнало предположението, че дубровчанитѣ изъ единъ пжтъ сж напустнали този градъ. Макаръ и малко на брой, тамъ винаги е имало по 1—2 търговски кжщи. Оскжднитѣ сведения за Видинъ се дължатъ на обстоятелството, че въ кореспонденцията на колониститѣ изъ другитѣ български земи не се спо-

¹⁾ Div. not. т. 117 f. 127.

²⁾ „... In Christi nomine Amen. Anno eiusdem Nativitatis salutiferae M. D. LXVI. Indictione IX Die vero XI Septembris, Racusii coram iudice et testibus subscriptis. Nos Michael lo. et Georgius Nic. mercatores Vidini, confitemur quod super nos et omnia nostra bona obligamus nos dare et solvere Christophoro Jacobi de Allegretto ducatos auri ducentos quadraginta sex et grossos XXII in tra menses decem et septem proxime futuros, sub poena X pro centum“. Div. not. т. 117 f. 243.

³⁾ Div. not., т. 124 f. 77V⁰.

⁴⁾ „Cori di Vidino... di conto di Andrea Resti di Ragusa deve dare addi 27 di Agosto aspri 14973 sono per peze 223...“. Resti, f. 72.

⁵⁾ Div. not. т. 128 f. 107V⁰.